

ծելով— շահով ծախելու. այնպէս էլ արա-
 գաշարժ եւ նուրբ գործելու—հիւսելու վարժ
 են Արդվինցի կիները— կուսաւ, մանուսա,
 գեղի գործելու մէջ ունակ ձեռք ու մատ-
 ներ ունին, լայն համբերութիւն եւ տոկուն
 աշխատութիւն: Մանուժ են բամբակ,
 բուրդ, քեջի (մետաքս), քաթան զանազան
 տեսակ ընտիր եւ հասարակ գործուածներ:
 Շատ վարպետ էին նոյնպէս ծերերը,
 որոնց ներկած շիլան (կարմիրը) եւ կա-
 պուտը երբեք չէր գունատեր մինչեւ
 քրքրուելը: 1873 թ. Արդվինի հազարաւոր
 հորավներում այդքան բանուորուհի նըս-
 տած՝ անվերջ գործում էին եւ չէին կարո-
 ղանում բաւարարել պահանջը: Առանց ար-
 տի, ագարակի, բաղչի ու պարտէզի Արդ-
 վինցի այրին տուն է պահել, տղայ է կրթել
 եւ աղջիկ կարգել առանց մեծ նեղութեան:
 Արդվինցին չի բաւականացել ջուհլակու-
 թեամբ, ներկարարութեամբ եւ դաճու-
 ածքներով. նա լաւ խաղախորդ է եւ այս
 օր տարածուած է հարաւային Ռուսաստան,
 արհեստանոցներ հիմնած: Նա քօշկար է,
 դերձակ է, դարբին է, պղնձագործ է, օճա-
 բագործ է. միշտ խուսափել է ծանր աշ-
 խատութիւններից, երես չի թեքել նուրբ
 գործուածներից: Արդվինի շալ եւ մետաքս
 գօտին աւելի մեծ պահանջ ունէր մեր եր-
 կրում, քան թէ Իրանի քերման եւ Շամի
 ծաղկուն գօտին: Արդվինում գործուած եւ